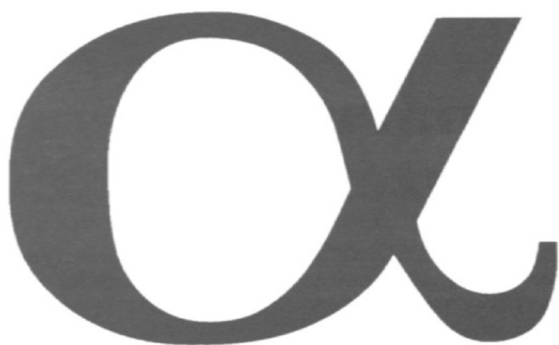

XIV.évfolyam 2. szám Alfa, a Szentendrei Református Gimnázium lapja 2012 október

Csendesnapigondolatok

„Ő Benne vala az élet, és az élet vala az emberek világossága” János 1, 4

Az idei tanév első időszakát az október 26-i csendesnapunk zárta. Az elmélkedések az élet és halál kérdését boncolgatták. Igyekeztek megértetni Veletek, milyen is az életünk: Faragó Csaba lelkipásztornál találtam a csendes napon elhangzó gondolatokkal kapcsolatos rövid okfejtést.

„Mit jelent élni? Még feltenni is furcsán, elvontan, filozofikusan hangzik. – *Hogy hogy mit jelent?* – kérdezhetünk vissza. Hát annyit, hogy megszülettünk és az életünk minden pillanatát alaposan kihasználjuk! Szokták is mondani a tinédzserkorú meg a húszas éveiben járó fiatalokra: „Most élük ki magukat.” „Most tombolják ki magukat.” S ez alatt azt kell érteni, hogy mindent kipróbálnak, hogy minél több élményt szerezzenek az életről. – *De valóban ezt jelent élni?*”

Az élet túllép az ürességen, nem engedi, hogy értéktelenné váljanak napjaink — segítséget nyújthat nektek, tizenéveseknek is a helyes út megtalálásában.

Télen a fák olyanok, mintha meghaltak volna, aztán egyszer csak előbújnak a rügyek és kiderül, hogy a fában benne rejlő élet felülkerekedik mindazon a „nincstelenségen”, amibe ősszel került. – „Aztán az élet normális esetben addig erősködik, míg végül meg nem születik a termés. Minden, ami Isten szerint az Élet, felülemelkedik a nincstelenségen és többé válik, mint ami

volt. Így van ez az emberi élettel is. Az ember, aki mindig csak azon van, hogy habzsolja az életet, még csak létezik, de nem él. Mert nem veszi észre, hogy addig emészti az életet, míg végül éppen úgy ki nem ég, mint a tékozló fiú a Bibliai példázatban. (Lukács evangéliuma 15,11-32)”

Az élet ott kezdődik, amikor az egyén életén keresztül többé válik a világ. Istenben az Élet olyan tökéletesen és teljesen volt és van meg, hogy még az egyébként mindannyiunkat magába szippantó halál ürje sem tudta elnyelni. Felátadásával győzedelmeskedett még a halál felett is.

Zsófia tanárnő arra hívta fel a figyelmet, hogy a mindennapok sajátos megélése, a különféle egészségre veszélyes szerek és bódítók kipróbálása minőségileg rosszabb életet produkál, az élet szürkévé, az ember szinte halottá válik.

Lovadi tanár úr arról beszélt, hogy a kilátástalanak tűnő emberi sors is átalakulhat egy minőségileg élhető életté a hit erejének köszönhetően. Arra biztatott, hogy ragadjátok meg a napot, Isten útmutatása szerint, hogy életetek ne szürküljön el, hanem élhető maradjon.

A csendes-nap lelki útmutatót adott számotokra a szünetre, a közelgő halottak napja alkalmából és nem utolsó sorban a reformáció emléknapja kapcsán.

A szerkesztők

Holland cserediákprogram (1. rész)

Aki eltölt egy kevés időt külföldi iskolában, annak nemcsak a látóköre szélesedik, hanem javít a tanulmányi eredményein is. Ezt bizonyítja egy szociológiai tanulmány, amelyen több mint ezer cserediák vett részt. A tanulmány szerzője, Lisabeth Hürter szociológus az iskolai teljesítmény mellett más összetevőket is vizsgált, mint például a személyiségbeli változásokat és a csereidőszak befolyását az életpályára nézve. Mindezek mellett a cserediákság legnagyobb hozadéka, hogy nagyon sokat javul a résztvevők nyelvi készsége.

Az idei tanévben elinduló program részvevői az alábbi szösszeneteket küldték nekünk a hollandos program első felvonásáról:

Tizenhárman jutottunk be az idei program csoportjába egy előzetes nyelvi felmérés után. A résztvevők listájára az előző tanév vége óta izgatottan vártunk. Így nem csoda, ha az egész nyarat végigizgultuk, Csak szeptemberben derült ki, hogy ki vehet részt az idei holland magyar cserediák programban. A jó hír hallatán intenzív nyelvi ismétlés, gyakorlás következett, és persze újra meg újra elképzeltük, milyen is lehet az a holland diák, aki nálunk fog tíz napig lakni. Számos olyan kérdés kavargott a fejünkben, amelyekre végül is október elején kaptuk meg a választ.

Több hét a megbeszélésekkel és az előkészületekkel telt, majd eljött a várva várt október 3-a. Aznap, a negyedik órában megérkezett a két kisbusz a sulis elé, mi pedig izgatottan vizsgáltuk az ablakból, kik is szállnak ki. Az egész osztály az ablakban lógott, Márta tanárnő pedig próbált bennünket csendre és fegyelemre inteni. Ám ez most hatástalannak bizonyult. Mindenki a saját párját keresgélte, azt lestük a többiekkel, milyenek a kisbuszokból kicuccolók.

Miután mindenki megtalálta holland párját, jó tartalmasan beebédeltünk, majd jólakottan felkerekedtünk és körbejártuk a gimit, utána pedig Szentendrét is. Estére már senki sem érezte a lábát, vendégeink is

nagyon elfáradtak, így mindenki hazament a maga cserediákjával. Az esti program már csak az ágybazuhanásról szólt.

A következő két teljes napunkat Debrecenben töltöttük. A „kálvinista Róma”, amely az utóbbi időben nagyon megszépült, sok sok meglepetést és élményt tartogatott a számunkra. A két nap folyamán városnézés, múzeumok, szimbólumkeresés, kalandpark, táncház és remek beszélgetések vártak ránk. Az utazást még izgalmasabbá tette az, hogy emeletes busszal mentünk. A két nap végére már jobban gondolkodtunk angolul, mint magyarul.

A szombati napra nem volt semmi közös/csoportos program, így mi igyekeztünk a vendégek számára érdekes elfoglaltságot találni. Én, személy szerint városnézéssel készültem Szentendrén, amit nagy élvezettel valósítottunk meg. Közben a másnapi, vagyis a vasárnap délutáni programon törtem a fejem. Először elmentünk Pócsmegyerre, mivel az ottani gyülekezet délelőtti istentiszteletére voltunk hivatalosak. Az istentisztelet nagyon érdekes volt, mert keresztteléssel volt egybekötve. Mosolyogva néztük, ahogy a holland diákok a magyar énekeskönyvből énekelnek, persze magyarul. Délutánra egy Margit-szigeti sétát terveztünk, ami majdnem meg is valósult. Amikor már éppen belejöttünk a nézelődésbe és eljutottunk a sziget háromnegyedéhez, óriási eső áztatott el bennünket — futottunk egyik fától a másikig és a végén a buszmegállóig. A séta

végére mindenki kellően elfáradt, ami a hazautazáson is látszódott, mert az egész HÉV kocsis a mi nevetésünktől zengett.

A holland vendégek kreatívak, nyitottak és nagyon kedvesek voltak. Szívesen kóstolták meg a hazai ételeket, és nagyon ügyesen (és főleg hamar) beilleszkedtek családjaink életébe.

Nekünk nagyon jók a tapasztalataink. Az Alfa újság a többiek benyomásait is meg-

osztja Veletek a következő számában. Összességében elmondhatjuk, tényleg igazolódnak a szociológusok megállapításai: a cserekapcsolatok másként látókká tesznek bennünket. Mindenkinek ajánljuk, hogy éljen a cserediákprogram lehetőségével.

(folyt. köv.)

Dani Renáta, Vomberg Fanni Virág 10. ny

Az idei első nyitott kapuk

Az Áprily terem átalakult, és nem az étkező funkcióját látja el, hanem valami egészen mást.

Az asztalokon iskolánk fontos eseményeivel, cserekapcsolataival, szervezeteivel stb. kapcsolatos információk, tablók, könyvek kapnak helyet, és mindegyik asztal mögött egy-egy diák ül. A pontos idő 9:00. Az aulában már gyülekeznek az iskolánk felől érdeklődő negyedikesek, nyolcadikosok és szüleik. Kinyílnak a kapuk, és az addigra már kisebb tömeggé formálódott csoport elindul a terem felé. Feltűnik egy-egy ismerős arc az általános iskolámból — mosolyogva köszöntöm őket. Az asztalok körül csoportok alakulnak ki, a szülők szeretnének minél többet megtudni, hogyan, miként zajlik nálunk az oktatás, és milyen lehetőségek vannak.

Egy hang szól: „Körbevezetés!”, és Tiszteletes úr körbevezeti a népes csoportot iskolánkon. Az Áprily terem elcsendesedik, mi, lányok teát készítünk magunknak. Nem sokkal később végéhez

ér a körbevezetés. A szülők és a gyerekek ismét az Áprily terem felé veszik az irányt, és újabb kérdésekkel bombáznak. Mi persze készségesen válaszolunk, ugyanis sosem lehet tudni, hogy ki

lesz a legújabb iskolatársunk. Jó érzéssel tölt el bennünket, amikor valamit mesélünk, és látjuk, hogy a szülő vagy gyermeke szeme felcsillan: „Na, ez de jó!”.

Hamarosan újra csend van a teremben, egy rövid filmet vetítenek iskolánkról és az iskolai életről a Bolyaiak termében. Az Adria ösztöndíj asztalánál egy hosszú, táncolós videó következik — egy darabig nézzük, majd megint nyílik az ajtó. A szülők és gyerekek tanakodva távoznak, némelyik feltesz még egy-két utolsó kérdést. Már is 11 óra van és az iskola lassanként kiürül, elcsendesedik.

Már csak mi vagyunk, pakolunk, majd mi is útnak indulunk.

Bazsó Borka 11. ny

A nemzeti gyásznap kapcsán

Az aradi vértanúk nem tizenhárman voltak, hanem tizenhatan. Az 1848-49-es szabadságharc résztvevői közül ugyanis egyet már korábban, kettőt pedig a tizenhármak kivégzése után ítélték halálra az osztrák hatóságok. Lett volna egy további is, de az elborult elméjű tizenhetediket az osztrákok nem végezték ki, inkább csak meghalni hagyták. Az 1849. október 6-án kivégzett 13 aradi vértanún ki-

vül a három további áldozatnak még a pontos nyughelyét sem ismerjük. Így az amúgy is felderítésbe került három másik vértanú ismét kevesebb figyelmet kapott, történelmi köztudatunk nem sokat tud Ormai Norbert honvéd ezredes-

ről, Ludwig Hauk őrnagyról és a magyar nyelvújítás vezérének, Kazinczy Ferencnek a fiáról, Kazinczy Lajos honvéd ezredesről. Elsőnek Ormait végezték ki, még augusztusban. - Haynau „először Ormai (Auffenberg) Norbert (...) honvéd ezredes akasztatta fel hirtelen haragjában” - írja Pásztor Emil 1979-es munkájában, A tizenötödik aradi vértanúban. Ormait 1849. augusztus 22-én végezték ki, Aradon.

Nemzeti gyásznapon, 1849. október 6-án következett a tizenhárom honvéd tábornok kivégzése, pontosabban Pásztor Emil szerint egy altábornagyé, tizenegy vezérőrnagyé és egy ezredesé. A tizenhármak közül egyedül Kiss Ernő viselt altábornagyi rangot, és Lázár Vilmos volt csupán ezredes. (Csak az érdekesség kedvéért: mindketten részben örmény származásúak voltak). Az aradi vértanúk kivégzése napján, október 6-án vetettek véget Batthyány Lajos miniszterelnök életének Pesten.

A tizenötödik vértanú: Kazinczy Lajos. - Az aradi megtorlás azonban nem ért véget a tizenhármak kivégzésével. 1849. október 25-én Kazinczy Lajos ezredes lötték

agyon az aradi vár északkeleti kapuja melletti sáncban. Az ő ügyét Pásztor szerint valószínűleg azért különítette el Haynau a tizenhármakétól, mert Kazinczy csak Világos után tizenkét nappal tette le a fegyvert. Apját, Kazinczy Ferencet is halálra ítélték 1795-ben, de azt a döntést végül várfogságra módosították. A fiú, Kazinczy Lajos azonban nem élte túl a halálos ítéletet - október 25-én végezték ki.

A tizenhatodik: Ludwig Hauk. - Az osztrák Ludwig Hauk a bécsi forradalom egyik résztvevője volt, leszerelt császári tisztként a mozgalom katonai védelmében is szerepet vállalt. A kihallgatás után először Pestre szállították,

s itt várta további sorsát. Nehezen tudták ugyanis eldönteni az osztrákok, hogy a bécsi forradalom résztvevőjeként vagy magyar szabadságharcosként kezeljék-e.

A tizenhetedik: az egyik legtragikusabb sorsú magyar tábornokot, az Egerben született Lenkey Jánost nem az osztrákok végezték ki. Lenkey megőrült a börtönben, és 1850 februárjában halt meg, iszonyatos körülmények között.

S mi történt végül Haynauval? A véres leszámolás irányítója és végrehajtója - de nem legfőbb kitervelője, hiszen az maga Ferenc József császár és király - Haynau tábornagy volt. A diktátori hatalommal felruházott Haynau nem sokáig kegyetlenkedhetett Magyarországon: 1850-ben lemondtak dicsőtelen szolgálatairól. 1853-ban halt meg, valószínűleg agyvérzésben, bár elképzelhető, hogy egy korábbi fejsérülése miatt ájult el egy rendezvényen, ahol az észak-itáliai sikereit ünnepelte éppen.

Forrás: Múlt-kor történelmi portál

Összeszerkesztette: T.M.

Az aradi vértanúkról iskolánkban is megemlékeztek.

Hogyan idézte meg a 11. nyek 1956-ot ?

Szlovéniából jöttünk hazafelé, amikor osztályfőnökünk, Ildikó tanárnő, kihasználva az egyébként nem megszokott bágyadságunkat, vázolta az éves programot. A sok ismerős program között hamar kitűnt a kakukktojás, kiderült, hogy az idén minket illet az 1956-os események bemutatása, de nem csak az iskola diákjai, tanárai előtt, hanem a városi ünnepségen is. Utunk további része némi meglepettséggel és egy kis ijedtséggel telt.

Szerencsére Ildikó tanárnő adott egy kis időt, hogy visszaszokjunk az iskolai életbe, ő addig a forgatókönyvön gondolkodott.

Egy nap, osztályfőnöki órán elénk állt az ötletével és segítségünket kérte. Hamar kiválasztottuk a főszerepre legalkalmasabb osztálytársunkat, Bednár Bencét és meg is kezdődtek a próbák. A munkánkat komoly „stáb” segítette: a tanáraink is azon dolgoztak, hogy minden a helyén legyen. Körösmezei Varga Zsuzsanna tanárnő összeállította és szöveghez illesztette a műsor egyes mozzanatait alatt szóló zenéket, ő válogatta a rádiós hanganyagokat is, a zenék vágásában pedig Tiba Csaba, iskolánk rendszergazdája volt segítségünkre. Dr. Török Márta tanárnőnek köszönhetjük a remek képes anyagot, amit, miután időrendi sorrendbe is állított, Wiedemann Krisztina tanárnő PPT-be rendezett. A műsor kellékeit (a szórólapokat és a transzparenszeket) Szende Gabriella tanárnő és Kun Attiláné Paulusz Györgyi tanárnő készítették. A díszlet beszerzésében nagy segítségünkre volt Pucher Gabriella, iskolánk gondnoka. A technikáért Ferenczi Alpár tanár úrnak és segítőinek, Köpeczi-Bócz Ákosnak és Szabó Levente Bökénynek (a 9.a osztályból) lehetünk hálásak. Verset mondó osztálytársaink szünetekben Kovalik Judit tanárnő-

höz jártak, hogy újra meg újra felmondják a verseiket, egyre helyesebb hangsúllyal és szebb kiejtéssel. De nem csak szünetekben szavaltak, Gergely Judit tanárnő irodalomórán is kikérdezte őket. Ezúton szeretnénk megköszönni mindannyiuk kitartó és áldozatos munkáját!

Az ünnep vészesen közeledett, és mi minden nap, volt, hogy szombaton is bejöttünk

az iskolába, és a tornatermet birtokba véve egész délelőtt próbáltunk. A műsor alapjául Kovács János diák naplója szolgált, aki akkor még mit sem értett az egészből, mégis érezte, hogy ez

nagy szó, nem játék, hanem komoly dolog. Mi is próbáltuk átélni, de nehéz volt, hiszen mi már el sem tudjuk képzelni, mi zajlott 56 éve Magyarországon. Persze tanultunk ezt-azt történelemből, de az mégsem ugyanaz. A verseket mondva és nap mint nap hallva azonban egyre inkább kezdtük felfogni, hogy miről is van szó.

Amikor végre összeállt a darab és elérkezett a jelmezes próba ideje, már felszabadultan és könnyedén léptünk a színpadra, és igyekeztünk a lehető legkorhűbben és legjobban szerepelni. Az iskolai előadások napján izgatottan és a megszokott vidámságunkkal készültünk. Az előadások végétével megkönnyebbülve bújtunk vissza iskolai egyenruhánkba és folytattuk a megkezdett napot.

A hosszú hétvégét pihenve töltöttük és október 23-án mindenki készen állt a nagy előadásra: a díjak átadása után megkezdődött a műsorunk. Felment a függöny, és mintha egy pillantás lett volna az egész, már a Szózatot énekeltük. Levonultunk a színpadról, nagy zsisvajban törtünk ki, majd megkönnyebbülten indultunk haza.

Bazsó Borka 11. ny

A számok „mestere”

Már megszokhattuk, hogy tanári karunk évről évre új tagokkal színesedik. Idén minket egy „vadiúj” matektanárnővel leptek meg, aki szorgalmasan dolgozik azon, hogy mi minél jobban felfogjuk a tudomány bonyodalmaival. De most kivételesen nem ő kérdezett ki minket, hanem mi jártunk utána egy-két dolognak. Interjúalanyunk Szende Gabriella tanárnő volt.

Milyen régóta űzi Tanárnő ezt a hivatást?

Most kezdtem a tizenhetedik tanévetem.

Korábban melyik iskolában tettett tanítani, és az miben különbözött a Refitől?

Tizenhat éven keresztül a Lónyay Utcai Református Gimnáziumban tanítottam.

Nagyon hasonlít a két iskola egymáshoz, mert a Szentendrei Református Gimnáziumot újraindító igazgatónő, Zsuzsa néni, aki most már nyugdíjas, a Lónyayban sokáig kolleganőnk volt, és sok szokást áthozott ide. Vannak azért különbségek is — például itt sokkal nagyobb a rend!

Milyen érzés tanárnak lenni az SZRG-ben?

Még csak most kezdtem megismerkedni, hogy milyen is valójában, de itt a diákok nagyobb tisztelettel vannak a tanárok felé. Sok munkával jár, mert több különböző szintű csoport van, amikhez alkalmazkodni kell. Ebben is különbözik az előző iskolától, ugyanis ott főleg emelt szinten tanítottam matematikát. Újdonságnak számít, hogy itt ötödikeseket is tanítok, mivel eddig csak he-

tedik fölött oktattam.

Miért választotta ezt a pályát, és miért ezt a korosztályt?

Sok gondolkodás után döntöttem így, mert az egyetemen lett volna lehetőségem kutatóként dolgozni, de úgy gondoltam, hogy több értelme van gyerekekkel foglalkozni, mert őket még lehet nevelni, az egyetemistákat kevésbé. Szerettem volna átadni a tudásomat, de ez kutatóként kevésbé valósulhatott volna meg.

Kisebbségekkel is foglalkoztam gyülekezeti hitoktatás szintjén, csakhogy igazából azt szerettem, ha valakivel értelmesen lehet beszélgetni a matematikáról.

Mivel tölti legszívesebben

a szabadidejét?

Nincs túl sok szabadidőm, de ha akad, akkor regényeket olvasok, főleg klasszikusokat. A kedvenc magyar íróim Gárdonyi Géza és Fekete István, a külföldiek közül Somerset Maugham. Tőle érdemes eredeti nyelven, vagyis angolul olvasni. Másik kedvencem Robert Graves, tőle különösem az „En, Claudius”-t szeretem. Kedvelem a Ben Hur-t is, de nem a filmet, hanem az eredeti könyvváltozatot. Vagyis inkább a történelmi témájú olvasmányok után érdeklődöm.

Ha nem akarok gondolkodni, akkor leülök a tévé elé. Szeretem a krimiket, mert azon sokat lehet agyalni, hogy ki a tettes.

P. J. és Sz. L. 9.a

Gólyabuli

Mint tudjátok, ez az az alkalom, amikor hagyományinkhoz híven, az újonnan érkezett 5.-seket és a 9. nyelvi osztály tanulóit az ünnepélyes eskütétel után, az iskola már régebbi tanulói vicces és mókás feladatok teljesítésével igazán aközösségbe fogadja. Kedves és aranyos hagyomány ez nálunk,

amely, bennünket, öregebb diákokat is mindig visszacsalogat az iskolába erre az estére. Őszintén szólva, jó kicsit visszatérni a hajdan volt idők mulatságaihoz és hangulatához.

Mondhat bárki bármit, a Gólyabuli szuper !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

1) ötödikesként és kilencedik nyelvisként feladatokat teljesíthetsz

2) hatodikosként és tízedik nyelvisként megszervezheted

3) hetedikesként tornatermet díszíthetsz

4) nyolcadikosként teaházat szervezhetsz (amihez a mosogatás is hozzátartozik)

5) az „öregebb” diákok meg... élvezhetik.

Miután beindult a buli, felfedeztünk néhány törvényszerűséget: minél többen lettünk, annál kevesebb lett a lufik száma, és ahogyan gyarapodott a holland cserediákok száma a táncparketten, úgy szállingózott egyre több refis lány is a színre. :)

Enni két teremben is tudtunk (több diák,

több éhes száj), de a büféknél már csak egy népszerűbb hely volt, a társasjátékszoba — hiszen mindegyikünkben ott él a kisgyerek.

Röviden összefoglalva: gratulációink a hatodikosoknak és a tízedik nyelviseknek, hiszen ők mindent megtettek, hogy elégedettek legyünk! Volt jó hangulat, sok volt a diák (ez fontos), megvolt a fehértaip-ellenőrzés (sajnos ez is fontos), és amiatt sem panaszkodhattunk, hogy nem volt a táncolók és ugrabugrálók között egy-egy jókedvű és velünk szórakozó kedves tanár...

Krulik Virág 8.a

A könyvek örök védelmezői és rajongói

Mint tudjátok, október az Iskolai Könyvtárak Hónapja. Ennek kapcsán ajánljuk figyelmetek az alábbi két írást. Mindkettő a könyvek rajongóitól Nektek!

Szakmai találkozó könyvtárosoknak

A Református Pedagógiai Intézet évente két alkalommal — ősszel és tavasszal — szakmai találkozót szervez a református iskolák könyvtárostánárai számára, ahová évek óta meghívót küld más felekezetű iskolák részére is. A helyszín vagy a Református Pedagógiai Intézet vagy egy református iskola. Így jártunk már Budapesten a Baár-Madasban, a Lónyayban és a Benkő István Általános Iskolában.

Az idén az a megtiszteltetésért bennünket, hogy az őszi szakmai nap házigazdája iskolánk könyvtára lehetett. A napkezdő áhítatot Zsófia tanárnő tartotta, a napi Igével ráhangolva bennünket az előttünk álló feladatokra. Ezt követően Igazgató Úr köszöntötte kedves gondolatokkal a vendé-

geket. Majd a hét budapesti és hét vidéki iskola — Cegléd, Nagykőrös, Tata, Hódmezővásárhely, Balatonfüred, Kecskemét, Gödöllő — könyvtárostánára részvételével és aktív közreműködésével egy igen értékes és hasznos tanácskozást folytattunk a nap során. [...]

Október az Iskolai Könyvtárak Hónapja. Ebből az alkalomból a gyerekek Kun Attiláné Paulusz Györgyi tanárnő közreműködésével könyvborítókat készítettek, amelyeket egy kis kiállítás keretében a vendégeknek is bemutattuk, s a hónap folyamán megtekinthetőek a könyvtár bejárata előtt.

A szakmai értékek és tapasztalatok mellett lenyűgözte látogatóinkat az épület-együttes szépsége, tisztasága, a gyerekek visszafogott viselkedése, udvariassága. Nagyon örülök, hogy egy ilyen lehetőséggel élve társintézmények képviselői láthatták iskolánkat.

Mariann tanárnő

Tintafojt a papíron

Arca volt... Szürke, megtört, tele ráncokkal, de ígéret csillogott a szemében. Az évek nyomot hagytak régi pergamenbőrén, s gerincét az idő vasmarka kegyetlenül meghajlította. Csigolyái szinte átszúrták az átlátszó, vékony réteget, s csak félve mertem hozzá érni, nehogy porrá váljon az ujjaim között. „Mesélj!” — kértem újra és újra, miközben bekucorodtam az ismerős fotelbe. Öreg arca erre felderült, s amint a száját szóra nyitotta, megszűnt a valóság körülöttem. Csak azt tudtam, ha a kezemben tartom őt, magával repít engem. Varázstüzet együtt gyújtottunk, könnyeztünk a csípős füsttől, és neveltünk a szálló pernyék táncán...

Emlékszem az ígéretre a szemedben: „Higgy abban, hogy a leégett erdő hamvaiból a korábbiánál szebb élet fog teremni!” És én ezt az új életet, új világot kerestem minden oldalon.

Azt mondták, meghaltál. Az idő elrepült feletted. Torz, emberi, mulandó énedre már nincs szüksége senkinek. A lényed már nem kell, az illatod zavar s az arcod túl fakó. Csak a történeted add, hogy ezrek, milliók olvashassanak, sírhassanak, nevéthesenek veled, de érintés nem koptat, szem nem pásztáz, és soraid közé nem hullik egy könnycsepp sem. Drága könyv! Maszatos ujjak többé nem hagynak letörölhetetlen nyomot margódon, és annak, hogy olvastak, emléke nem marad...

A poros régi könyv hangosan csapódott az íróasztalomra, s szemrehányóan nyújtogatta rojtos nyelvét a számítógépem felé. Felcsaptam az első oldalon, ahol egy ismerős, gyermeki ákombákom kacagott vissza rám: „Mesélj!”

Rózsa Viktória 12.a

DPR hírei

A tanév szeptemberében elkezdte munkáját a DPR, amelyhez a kereteket a múlt tanév végén elkészült SZMSZ (Szervezeti és Működési Szabályzat) adja. A testület a 15 osztály két két képviselőjéből és az elnökből áll.

A szeptemberi ülésen a T-ösztöndíj formai követelményei kerültek megbeszélésre. Ezen kívül felmerült egy Ferences-Refi barátságos foci és kosárlabdameccs gondolata. A DPR régóta szeretné, ha megvalósulna az iskolában a szelektív hulladékgyűjtés, erre a tanévre ez kiemelt feladatként került megfogalmazásra.

A DPR továbbra is várja a logó terveiteket! Megkötés nincs, engedjétek el a fantáziátokat!

A győztes 10 000 Ft jutalomban részesül.

Tünde tanárnő

Sudoku

		6	1	4	9			
			2				8	
4		1		7			2	
3	8				2	1		
	6			1			4	
		2	4				5	6
	5			2		9		3
	7				1			
			5	6	3	8		

Impresszum:

főszerkesztő : Dr. Török Márta, **diákfőszerkesztő**: Szalai Katalin 13. ny, **olvasó-főszerkesztő**: Kun Csabáné Kovalik Judit, **olvasószerkesztő**: Poros Júlia, **felelős kiadó**: Földi János igazgató **fotó**: Ferenczi Alpár

aktuális számunk szerzői: Puskás Julianna, Szalai Lilla 9.a, Dani Renáta, Vomberg Fanni Virág 10. ny, Bazsó Borka 11. ny, Rózsa Viktória 12.a **tördelés-technika**: Köpeczi-Bócz Balázs 12.a, Tóth Ádám 12.a